

Arrest

nr. 128.171 van 20 augustus 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 22 januari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 10 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt, en van de bevelen om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 23 december 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 februari 2014 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, komen op 3 april 2006 België binnen en dienen een asielaanvraag in op dezelfde datum.

Op 20 april 2006 wordt een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 4 oktober 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 19 maart 2007 neemt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de beslissing waarbij aan verzoekers de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire bescherming wordt geweigerd.

Op 22 oktober 2007 wordt aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 30 oktober 2007/12 november 2007 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 11 juni 2008 dienen verzoekers een aanvraag in op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 30 juni 2008 wordt de aanvraag van 30 oktober 2007 op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Op 1 juli 2008 wordt de aanvraag van 11 juni 2008 op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard en worden verzoekers in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 30 september 2009 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 16 oktober 2009 wordt aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 25 maart 2010 nr. 40 782 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 18 november 2009 dienen verzoekers een tweede aanvraag in op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 1 oktober 2009/30 november 2009 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Zij dienen op deze aanvraag verschillende aanvullingen in.

Op 25 februari 2010 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 20 april 2010 wordt, als gevolg van de aanvraag van 30 november 2009, aan verzoeker meegedeeld dat, onder voorbehoud van voorlegging van een arbeidskaart B, instructies zullen worden gegeven tot afgifte van een BIVR dat één jaar geldig is.

Op 10 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot weigering tot in overwegingname (bijlage 13*quater*) van de tweede asielaanvragen. Bij arrest van de Raad van 22 oktober 2012 nr. 90 121 wordt het beroep tegen de beslissing inzake verzoeker verworpen.

Op 9 mei 2012 wordt de aanvraag van 30 november 2009 op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Bij arrest van de Raad van 22 oktober 2012 nr. 90 122 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 15 mei 2012 wordt de aanvraag van 18 november 2009 op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Op 28 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten ten opzichte van verzoekers.

Op 1 februari 2013 wordt de beslissing van 15 mei 2012 ingetrokken.

Op 19 maart 2013 wordt een nieuwe beslissing genomen waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 18 november 2009 onontvankelijk wordt verklaard. Het beroep hier tegen wordt verworpen door de Raad bij arrest van 19 september 2013 nr. 110 111.

Op 10 december 2013 wordt de aanvraag van 30 november 2009 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet opnieuw ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkenen sinds april 2006 in België verblijven, zij Nederlands leren en spreken, diverse inburgeringscursussen gevolgd hebben, werkbereid zijn, een grote vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie. Betrokkenen kregen meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en wisten dan ook dat hun verblijf in België precair was. Het feit dat zij hun tijd tijdens verschillende hangende procedures nuttig trachtten te besteden is lovenswaardig, maar vormt op zich geen grond voor regularisatie.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Het feit dat betrokkenen een arbeidscontract en loonfiches voorleggen kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang de asielpprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielpprocedure werd afgesloten op 15.02.2012 en 04.05.2012 vervalt tevens de officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Bovendien staat in een door ons verzonden schrijven aan betrokkenen d.d. 20.04.2010 uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Betrokkenen hebben echter nagelaten deze arbeidskaart aan te vragen. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 19.03.2007 met de beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Een tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen door Dienst Vreemdelingenzaken, dit voor meneer op 15.02.2012, voor mevrouw op 04.05.2012. De duur van de procedures - namelijk ongeveer elf maanden voor de eerste en ongeveer twee jaar voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen halen nog aan dat de moeder van Mevr. M.T., Mevr. E.T., geregulariseerd werd doch zonder evenwel aan te tonen waarom dit feit op zich een regularisatie voor betrokkenen zou rechtvaardigen. Het is aan betrokkenen om aan te tonen dat zij zich in een vergelijkbare situatie bevinden. Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een

*verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.
(...).*”

Op 10 december 2013 worden tevens aan verzoekers bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissingen:

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Hey bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij/hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van geldig visum.

(...).”

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt het volgende opgemerkt. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partijen gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan de verzoekende partijen bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

(...)

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Er dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verzoekende partijen zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevinden. Deze motivering wordt door de verzoekende partijen geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan aan de verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren.

De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wordt in het geheel niet uitgewerkt, zodat verzoekers niet aangeven in welk opzicht deze internationaalrechtelijke bepaling zou worden geschonden door de tweede en derde bestreden beslissingen.

De verzoekende partijen getuigen niet van het rechtens vereiste belang bij de vernietiging van de tweede en derde bestreden beslissingen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL:

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980 Schending art. 3 EVRM.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed :

‘de aangehaalde elementen inzake integratie op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht te bekomen de scholing van de kinderen in België niet kan aanzien worden als grond voor regularisatie het feit dat betrokkenen een arbeidscontract en loonfiches voorleggen niet kan aanzien worden als een grond voor regularisatie de duur van de asielaanvragen weze ongeveer elf maanden voor de eerste en ongeveer twee jaar voor de tweede niet als onredelijk land kan beschouwd worden de situatie van de moeder van verzoekster die geregulariseerd werd, geen regularisatie kan rechtvaardigen voor verzoekers.’

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers verblijven zeven en een half jaar in België, hebben zich goed geïntegreerd, hun kinderen gaan naar school hier in België, zij hebben in de mate van het mogelijke gewerkt. De asielprocedures hebben verschillende jaren geduurd en verschillende familieleden van verzoekster zijn geregulariseerd.

Verzoekers menen in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met al deze elementen Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.

Er rest eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de interpretatie op zichzelf, noch de scholing van het kind, noch de tewerkstelling, noch de duur van de procedures noch de situatie van familieleden kan leiden tot regularisatie van verblijf.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

“Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van het beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM.

Verzoekers betogen reeds 7,5 jaar in België te verblijven, goed geïntegreerd te zijn, schoolgaande kinderen te hebben, in de mate van het mogelijke gewerkt te hebben, verschillende familieleden te hebben die reeds geregulariseerd zijn en verwijzen tevens naar de duur van de asielprocedures.

Verwerende partij zou hebben nagelaten rekening te houden met deze elementen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht de Raad niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303; R.v.V., 30 juni 2011, nr. 64.262)

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont, in tegenstelling tot wat verzoekers wensen te laten uitschijnen, aan dat in die beslissing op elk van voormelde elementen door verwerende partij wordt ingegaan en wordt aangegeven waarom zij geen grond tot regularisatie vormen.

Met betrekking tot de elementen betreffende integratie van verzoekers en de duur van hun verblijf wordt in de bestreden beslissing verduidelijkt dat zij niet aanvaard worden als grond voor verblijfsregularisatie, daar verzoekers meerdere bevelen hebben gekregen om het grondgebied te verlaten en aldus wisten dat hun verblijf precair was. De omstandigheid dat zij tijdens de verschillende hangende procedures hun tijd nuttig trachtten te besteden is lovenswaardig maar vormt op zich geen grond tot regularisatie.

Door louter te stellen dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met die elementen, terwijl een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing het tegendeel bewijst, tonen verzoekers niet aan met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening zou hebben gehouden.

Door louter te stellen dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met die elementen zonder concreet in te gaan op de motieven die ter zake in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen, tonen verzoekers evenmin aan dat verwerende partij die elementen niet correct zou hebben beoordeeld, noch dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Het middel is onontvankelijk, voor zoveel de schending van artikel 3 EVRM wordt aangevoerd.

Overeenkomstig artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006),

In het verzoekschrift ontbreekt zowel een duidelijke omschrijving van artikel 3 EVRM als een duidelijke omschrijving van de wijze waarop die verdragsbepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden.

Dit onderdeel is derhalve onontvankelijk.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, minstens geheel niet ernstig."

3.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers in hun aanvraag van 30 november 2009 het volgende hadden aangehaald inzake de gegrondheid van hun aanvraag:

- zij voldoen aan het criterium “werk en duurzame lokale verankering” van de vernietigde instructie van juli 2009;
- zij voldoen aan het criterium “andere prangende humanitaire situaties”;
- zij leggen een arbeidsovereenkomst en steunverklaringen voor.

In hun aanvullingen van 10 mei 2010, 2 juni 2010, 3 december 2010, 26 april 2011, 14 juni 2011, 28 september 2011, 5 oktober 2011, 27 oktober 2011, 2 november 2013, 16 augustus 2013 werd het volgende aangehaald:

- identiteitsbewijzen;
- attesten van immatriculatie van verzoekers, een arbeidskaart A van bepaalde duur op naam van verzoeker, bewijzen van opeenvolgende tewerkstellingen van verzoeker en arbeidsovereenkomsten;
- een bewijs van de geboorte van hun tweede kind;
- een arbeidsovereenkomst voor deeltijdse arbeid opgesteld dd. 9 juni 2011;
- bewijzen van deelname aan een cursus maatschappelijke oriëntatie door verzoekers;
- bewijzen van inschrijving van de minderjarige kinderen in een basisschool voor verschillende jaren;
- getuigenverklaringen;
- weddefiches op naam van verzoeker;
- een werkgeversattest;
- stukken inzake hun asielaanvragen.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkenen sinds april 2006 in België verblijven, zij Nederlands leren en spreken, diverse inburgeringscursussen gevolgd hebben, werkbereid zijn, een

grote vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie. Betrokkenen kregen meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en wisten dan ook dat hun verblijf in België precair was. Het feit dat zij hun tijd tijdens verschillende hangende procedures nuttig trachtten te besteden is lovenswaardig, maar vormt op zich geen grond voor regularisatie.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Het feit dat betrokkenen een arbeidscontract en loonfiches voorleggen kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang de asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 15.02.2012 en 04.05.2012 vervalt tevens de officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Bovendien staat in een door ons verzonden schrijven aan betrokkenen d.d. 20.04.2010 uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Betrokkenen hebben echter nagelaten deze arbeidskaart aan te vragen. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 19.03.2007 met de beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Een tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen door Dienst Vreemdelingenzaken, dit voor meneer op 15.02.2012, voor mevrouw op 04.05.2012. De duur van de procedures - namelijk ongeveer elf maanden voor de eerste en ongeveer twee jaar voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen halen nog aan dat de moeder van Mevr. M.T., Mevr. E.T., geregulariseerd werd doch zonder evenwel aan te tonen waarom dit feit op zich een regularisatie voor betrokkenen zou rechtvaardigen. Het is aan betrokkenen om aan te tonen dat zij zich in een vergelijkbare situatie bevinden. Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht."

Hieruit blijkt dat al de door verzoekers in hun aanvraag aangevoerde elementen in rekening werden gebracht. Er wordt immers verwezen naar de (vernietigde) instructie, de integratie van verzoekers, de scholing van de kinderen, de tewerkstelling van verzoekers en hun asielprocedures. Tevens wordt vermeld dat de moeder van verzoekster geregulariseerd is. De conclusie van de gemachtigde is echter dat deze elementen niet voldoende zijn om gemachtigd te worden tot verblijf. In de bestreden beslissing wordt bij elk van deze elementen vermeld waarom de gemachtigde meent dat deze geen aanleiding geven tot een machtiging tot verblijf: de instructie is vernietigd en niet meer van toepassing, de integratie gebeurde tijdens een precair verblijf tijdens hetwelke verzoekers ook meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten ontvingen, de scholing behoeft geen gespecialiseerd onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur, de tewerkstelling werd enkel toegestaan tijdens de asielprocedure met een arbeidskaart B, verzoekers kregen de mogelijkheid om een arbeidskaart C voor te leggen maar hebben dit niet gedaan, de duur van de asielprocedures was niet onredelijk lang, de regularisatie van de moeder van verzoekster brengt niet automatisch de regularisatie van verzoekers met zich mee.

Verzoekers betwisten de feitelijke gegevens niet. De loutere omstandigheid dat verzoekers het niet eens zijn met deze appreciatie van de feiten door de gemachtigde, volstaat niet om aan te tonen dat de motieven kennelijk onredelijk zouden zijn. Waar verzoekers algemene kritiek uiten en stellen dat "*in de toekomst niemand nog aanspraak kan maken op een verblijfsstatuut ingevolge toepassing van art. 9 bis Vreemdelingenwet*" wordt opgemerkt dat deze algemene kritiek geen betrekking heeft op de motieven van de *in casu* bestreden beslissing en niet aantoont dat de bestreden beslissing zou genomen zijn met miskennis van de door hen aangevoerde wettelijke bepalingen. Tevens wordt erop gewezen dat elke regularisatieaanvraag individueel wordt behandeld.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt

hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Verzoekers maken met hun betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

De motieven van de bestreden beslissing steunen op een correcte feitenvinding en verzoekers slagen er niet in om aan te tonen dat ze kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wordt in het geheel niet uitgewerkt, zodat verzoekers niet aangeven in welk opzicht deze bepaling zou worden geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het eerste middel is niet ontvankelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verbod van discriminatie en schending gelijkheidsbeginsel.

De motiveringplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", nootonder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde elementen, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als grond voor regularisatie.

Dit totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Dat trouwens al te absoluut wordt geargumenteed in de bestreden beslissing waar er wordt vermeld dat om een afgifte van bewijs van inschrijving in het vreemdelingen -register te kunnen bekomen, er een arbeidskaart B diende voorgelegd te worden en deze niet is aangevraagd geworden.

Dat in werkelijkheid verzoeker kort voor deze beslissing een nieuwe asielaanvraag hadden ingediend, en in het kader van hun asielpprocedure een arbeidskaart C hebben aangevraagd.

Dat verzoeker op basis van deze arbeidskaart steeds gewerkt heeft en zijn opeen- volgende tewerkstellingen heeft voorgelegd.

Dat het niet mogelijk was alsnog een arbeidskaart B te bekomen aangezien verzoeker alsnog geen vast arbeidscontract kon bekomen en noodgedwongen diende zich in te schrijven bij interimkantoren en zij opeenvolgende tewerkstellingen bekwam.

Dat dit niet de keuze was van verzoeker, die veel liever een vaste tewerkstelling had bekomen, doch hij noodgedwongen hiertoe werd verplicht doordat de werkgever die destijds hem een vast contract had beloofd, zijn staart alsnog introk.

Dat verzoeker niet bij de pakken is blijven zitten en integendeel steeds gewerkt heeft en steeds verlenging van zijn arbeidskaart C heeft aangevraagd totdat dit niet meer kon gezien het eind van zijn (tweede)asielpprocedure.

Dat verzoeker meent dat het feit dat hij noodgedwongen een arbeidskaart C diende aan te vragen omdat de werkgever die hem een contract had beloofd alsnog geen zijn staart introk en geen arbeidskaart B aanvraag, hem niet ten kwade kan geduid worden gezien uit zijn attitude uit de jaren nadien is gebleken dat hij wel degelijk in staat was om te werken, ook steeds gewerkt heeft en bereid was om te werken tot eenieders tevredenheid.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat dient vastgesteld dat verzoekers werd medegedeeld dat zij in aanmerking kwamen voor tijdelijk verblijf op voorwaarde van voorlegging van door werkgever aangevraagde arbeidskaart C.

Dat het buiten de wil is van verzoekers dat dit niet is kunnen doorgaan.

Dat hiermee ten voile rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregeande integratie én het feit dat verzoeker steeds de wil om te werken hebben aangetoond. Dat verzoekers trouwens ook op datum van 03 december 2010 een kopie aan verwerende partij overmaakten van de arbeidskaart die ondertussen was bekomen op naam van verzoeker, en over deze arbeidskaart van de kant van verwerende partij nooit enige kritiek is gekomen en dit gedurende jaren. Dat dient vastgesteld dat bij de beoordeling van de duur van de procedures, er enkel rekening wordt gehouden met de asielpcedures, en niet met de duur van de regularisatieprocedures. Dat indien deze laatste procedures in aanmerking genomen worden, verzoeker meer dan 4 jaar opeenvolgende procedure bewijzen. Dat in de vernietigde instructie van juli 2009 er onder criterium 1.2 bepaald was dat personen die vier jaar procedure konden bewijzen geregulariseerd konden worden. Dat deze instructie vernietigd is, doch het niet zo kan zijn dat personen die aan de criteria voldoen, nooit nog geregulariseerd zouden mogen worden. Dat dient vastgesteld dat verzoekers niet enkel aan dit criterium voldoen, doch daar- naast nog tal van andere elementen hebben voorgelegd, en het geheel van criteria in alle redelijkheid dient te kunnen beschouwd als zijnde grond voor regularisatie. Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen. Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden. Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur. Dat om zelfde redenen als voormeld ook de medegaande bevelen om het grondgebied te verlaten, dienen vernietigd te worden.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

“Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van het beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief .moet worden gedragen (materieële motiveringsplicht) , van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het verbod van discriminatie en van het gelijkheidsbeginsel.

Verzoekers stellen dat zij kort voor de thans bestreden beslissing tewerkgesteld werd op grond van een arbeidskaart C, a gegeven in het kader van de hangende asielaanvraag. Zij betogen dat verzoeker geen arbeidskaart B heeft kunnen bekomen, omdat hij geen vast arbeidscontract kon bekomen en zich noodgedwongen diende in te schrijven bij interimkantoren.

De werkgever die hem een contract had beloofd vroeg uiteindelijk geen arbeidskaart B aan. Tot slot wijst verzoekende partij nog op criterium 1.2 van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat niet kan ingezien worden op welke wijze deze kritiek afbreuk zou kunnen aan de thans bestreden beslissing. Deze motiveerde immers met betrekking tot het voorgelegde arbeidscontract en de loonfiches:

Het feit dat betrokkenen een arbeidscontract en loonfiches voorleggen kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang de asielpcedure niet was afgesloten. Vermits de asielpcedure werd afgesloten op 15.02.2012 en 04.05.2012 vervalt tevens de officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Bovendien staat in een door ons verzonden schrijven aan betrokkenen d.d. 20.04.2010 uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Betrokkenen hebben echter nagelaten deze arbeidskaart aan te vragen. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.”

Verzoekers die hun aanvraag actualiseerden op 16 augustus 2013 en 7 oktober 2013 betwisten niet dat zij geen arbeidskaart B hebben aangevraagd, zodat de motivering in zoverre bezwaarlijk als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd. In zoverre zij arbeid hebben verricht tijdens de duur van de behandeling van de asielpcedure wordt eveneens terecht gemotiveerd dat de asielaanvragen allemaal afgesloten werden, zodat zij niet meer op deze basis legaal kunnen tewerk gesteld worden. Bovendien is het normaal dat vreemdelingen zich tijdens de duur van de behandeling van de asielaanvragen zo nuttig als mogelijk bezig houden. Dit betekent nog niet dat een dergelijke tewerkstelling onmiddellijk een grond tot regularisatie zal vormen.

Verzoekers kunnen geenszins ernstig voorhouden dat hun zou zijn medegedeeld dat zij in aanmerking kwamen voor tijdelijk verblijf op voorwaarde van de voorlegging van een door de werkgever arbeidskaart C. Uit het administratief dossier blijkt immers ontgensprekelijk dat bij schrijven van 20 april 2010 aan

verzoekers werd medegedeeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B.

In zoverre verzoekers verwijzen naar criterium 1.2 van de vernietigde "instructie" van 19 juli 2009, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing klaar en duidelijk uitlegt waarom deze criteria niet meer worden toegepast. Verzoekers betwisten de motivering in zoverre niet. Verzoekers verwijzing naar deze instructie is derhalve niet dienstig.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekers er niet in slagen aan te tonen dat verwerende partij niet zou zijn uitgegaan van een correcte beoordeling van de juiste feitelijke gegevens, noch slagen zij erin aan te tonen dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Het middel is onontvankelijk voor zoveel de schending wordt aangevoerd van gelijkheidsbeginsel en het verbod op discriminatie, daar in het verzoekschrift zowel een duidelijke omschrijving van die rechtsregels ontbreekt als een duidelijke omschrijving van de wijze waarop die rechtsregels door de bestreden beslissing wordt geschonden.

Ook de aangevoerde schending van het beginsel van behoorlijk bestuur is onontvankelijk, voor zoveel een ander beginsel wordt beoogd dan het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

"Wat de aangevoerde schending van de beginselen van behoorlijk bestuur betreft, stelt de Raad vast dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel het rechtsbeginsel wordt aangeduid dat zou zijn geschonden als de wijze waarop dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Verzoeker verwijst in zeer algemene bewoordingen naar de beginselen van behoorlijk bestuur zonder ze verder te preciseren. Het is niet aan de Raad om uit die uiteenzetting een middel te distilleren. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk." (RvV, 28 oktober 2010, nr. 50.466)

Het tweede middel is deels onontvankelijk, minstens geheel met ernstig."

3.2.3.1. Waar verzoekers aanvoeren dat niet in concreto wordt gemotiveerd waarom de door hen aangevoerde elementen niet in ogenschouw kunnen worden genomen en niet kunnen worden aanvaard als grond voor regularisatie, wordt verwezen naar punt 2.3.1. van dit arrest, waarin wordt weergegeven welke de concrete motieven en appreciatie van de gemachtigde zijn voor elk van de door verzoekers aangevoerde elementen. Waar verzoekers wijzen op een totaal gebrek aan onderzoek, wordt herhaald dat al de door verzoekers in hun aanvraag aangevoerde elementen in rekening werden gebracht, vergezeld van een appreciatie door de gemachtigde en dat de conclusie van de gemachtigde is dat deze elementen niet voldoende zijn om gemachtigd te worden tot verblijf. Verzoekers kunnen niet op goede gronden voorhouden dat de door hen aangevoerde elementen niet onderzocht werden, evenmin tonen zij aan welke elementen dan niet onderzocht zouden zijn.

3.2.3.2. Verzoekers gaan in het tweede middel dieper in op enkele motieven. Zij gaan niet akkoord met het motief inzake de arbeidskaart en menen tevens dat geen rekening werd gehouden met de duur van de regularisatieprocedures, terwijl dit nochtans mogelijk was onder de instructie van 19 juli 2009, en dat geen rekening werd gehouden met het geheel van de door hen ingeroepen elementen.

Er wordt herhaald dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In eerste instantie wordt verwezen naar hetgeen gesteld wordt in punt 3.1.3. van dit arrest.

Vervolgens, waar verzoekers erop wijzen dat het motief inzake de arbeidskaart "te absoluut" is en dat geen rekening werd gehouden met hun tewerkstelling onder een arbeidskaart C, hun wil om te werken en de omstandigheid dat het ontbreken van een arbeidskaart B te wijten is aan de werkgever, wordt het volgende gesteld. Verzoekers ontkennen niet dat zij voor de duur van hun asielprocedure konden werken en gewerkt hebben onder een arbeidskaart C. Verzoeker legt uit dat zijn werkgever hem een vaste tewerkstelling onder arbeidskaart B had beloofd, maar dat de werkgever zijn belofte niet heeft gehouden en dit niet is kunnen doorgaan. Verzoeker erkent bijgevolg dat hij nooit in het bezit is geweest van een arbeidskaart B en deze dus ook niet kon voorleggen, zodat het motief "Bovendien staat in een door ons verzonden schrijven aan betrokkenen d.d. 20.04.2010 uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Betrokkenen

hebben echter nagelaten deze arbeidskaart aan te vragen. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.” feitelijk correct is. Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat, nu de gevraagde arbeidskaart B niet kon worden voorgelegd, er geen regularisatie op grond van tewerkstelling met een arbeidskaart B kon gebeuren. De omstandigheid dat dit te wijten zou zijn aan de werkgever van verzoeker, doet hieraan geen afbreuk. Waar verzoekers menen dat met deze omstandigheid rekening had moeten worden gehouden, wordt vastgesteld dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoekers de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte hebben gebracht van de problemen met de werkgever die terug kwam op zijn belofte, zodat bij het nemen van de besteden beslissing hiermee geen rekening kon worden gehouden en er niet over gemotiveerd kon worden.

Waar verzoekers menen dat naast de duur van hun asielprocedures, ook rekening diende te worden gehouden met de duur van de regularisatieprocedures, zoals voorzien in de vernietigde instructie, wordt erop gewezen dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, zodat de criteria van deze instructie niet meer kunnen worden toegepast en verzoekers de toepassing ervan niet kunnen eisen.

Ten slotte stellen verzoekers dat onvoldoende rekening werd gehouden met het geheel van de door hen voorgelegde elementen en dat niet wordt gemotiveerd over de cumulatie van ingeroepen elementen. Het geheel van elementen kan volgens hen soms wel tot regularisatie leiden.

Uit de bespreking van het eerste middel, weergegeven onder punt 2.3.1. van dit arrest, blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle door verzoekers aangevoerde elementen en hierover gemotiveerd heeft. Dat deze motieven feitelijk correct zijn en niet kennelijk onredelijk, blijkt uit hetgeen hierboven en tevens onder punt 2.3.1. gesteld werd. Dit volstaat om tegemoet te komen aan de vereiste van de motiveringsplicht. Het is niet vereist dat er daarnaast nog eens afzonderlijk wordt gemotiveerd over het geheel van de elementen samengenomen. Alleszins tonen verzoekers niet aan op basis van welke bepaling dit vereist zou zijn. Evenmin is het kennelijk onredelijk dat de gemachtigde niet afzonderlijk hierover gemotiveerd heeft. Alle door verzoekers aangevoerde elementen zijn onderzocht, en de gemachtigde is van oordeel dat deze elementen geen aanleiding geven tot het verlenen van een machtiging tot verblijf. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.3.3.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekers met hun betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit voorgaande bespreking en de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekers met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekers brengen geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van hun situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoekers op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het

koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Het door de verzoekende partijen onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 350 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

Het door de verzoekende partijen onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 350 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig augustus tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. CLAESEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

A. DE SMET